

цина му плащали. Като се отчаялъ отъ работата си, той решилъ да пѣе. Тръгналъ по кафенета, по кръчми, но щомъ отварялъ уста да запѣе, веднага го спирали, като му казвали: Какво си се разкрѣскалъ? Хайде излѣзъ вѣнъ да крѣскашъ! Не искаме да те слушаеме. Като видѣлъ, че и съ пѣсенъ не може да се живѣе, той решилъ най-после да ходи въ черква да се моли. Тръгналъ отъ черква на черква да се моли, но и оттукъ билъ изпжденъ. Като се намѣрилъ вѣнъ отъ черквата, най-после си казалъ: Както виждамъ, въ този свѣтъ не може да се живѣе нито съ работа, нито съ пѣние, нито съ молитва. Нищо друго не ми остава, освенъ да си купя единъ револверъ и да тръгна да обирамъ хората. Както казалъ, така и направилъ. Купилъ си револверъ и тръгналъ по улицитѣ. Първиятъ човѣкъ, когото срещналъ, билъ единъ богаташъ. Последниятъ го спрѣлъ и запиталъ: Кжде си тръгналъ тъй замисленъ? Какво мислишъ? — Мисля, че за да вървятъ работитѣ ми добре, трѣбва да бжда богатъ. — Ами Господъ сжществува ли за тебе? — Зависи. Докато работитѣ ми вървятъ добре, и Господъ сжществува. Щомъ работитѣ ми се объркатъ, никакъвъ Господъ не сжществува. — Какво ще кажешъ по въпроса за работата, за пѣнието? Струва ли човѣкъ да работи, да пѣе? — Това не се отнася до мене. Азъ опитахъ и едното, и другото, но не ми вървѣ. Тази работа оставямъ на богатитѣ, нека тѣ да работятъ и да пѣятъ. Ето, вижъ